

Warszawa, 11 kwietnia 2017 r.

DL-I -0512-1/17

Szanowni Państwo

W odpowiedzi na petycję wielokrotną dotyczącą uchylenia przepisu art. 485 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.), dalej: „k.p.c.”, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Przepis art. 485 § 3 k.p.c. przewiduje, że sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty.

Należy zgodzić się z twierdzeniem, że przepis ten stanowi przejaw nadmiernego uprzywilejowania banków. W wyniku zmian legislacyjnych zainspirowanych wyrokami Trybunału Konstytucyjnego (wydanymi w sprawach – sygn. akt: P 7/09 i § 45/12) doszło do uchylenia regulacji przyznających wyciągom z ksiąg bankowych moc dokumentu urzędowego oraz umożliwiających bankom wystawianie bankowych tytułów egzekucyjnych. Cytowany wyżej przepis utracił zatem uzasadnienie systemowe i aksjologiczne. Wątpliwości budzi również jego zgodność z takimi standardami konstytucyjnymi, jak: zasada równości wobec prawa, zasada sprawiedliwości społecznej oraz zasada ochrony praw konsumentów. Powyższe względy przemawiają za potrzebą jego uchylenia.

Sygnalizowany problem został już wcześniej dostrzeżony w Ministerstwie Sprawiedliwości. Był on również zgłaszany przez Rzecznika Praw Obywatelskich. Z powyższych powodów podjęto już prace legislacyjne zmierzające do uchylenia przedmiotowego przepisu.

z pozdrowieniem

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Legislacyjnego

Andrzej Ryng
sędzia